

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ

Після Воскресіння Господь наш Ісус Христос сорок днів залишався на землі. Він мав зійти на небеса відразу, але Він залишився на землі, щоб переконати всіх в істинності Свого Воскресіння.

Святим апостолам Він «...являв Себе живим з багатьма вірними доказами, протягом сорока днів являючись їм і говорячи про Царство Боже» (Діян. 1, 3).

Христос возноситься на небо з гори Єлеонської, де так часто проводив ночі в молитві, де зрадив Його Іуда, звідки починався Його голгофський шлях.

Христос возноситься на небо, де належить Йому бути і де Він повинен приготувати місце для нас: «...Я йду приготувати місце вам» (Ін. 14, 2).

Як у Старому Завіті первосвященик входив у святая святих, щоб просити за людей перед Богом, так і Христос возноситься на небо, «...щоб заступатися за них» (Євр. 7, 25). Уже самої Його присутності на небі достатньо для нас, тому що Той, Хто освятив і підніс у Його Особі людську природу, покриє милістю і тих, заради кого Христос прийняв людське єство. Отже, «Хто зійшов, Той же і піднявся вище всіх небес, щоб наповнити все» (Єф. 4, 10).

Христос був піднесений на небо Своєю божественною силою. Хмара, що приховала Його від очей апостольських, була не засобом перенесення, а почесною Божества, як і слава Бога Ізраїлева у вигляді хмари наповняла скинію. «І покрила хмара скинію зібрання, і слава Господня наповнила скинію» (Вих. 40, 34). Місце Його після Вознесіння — місце «вище всіх небес».

Чому ж апостоли після Вознесіння, розлучившись із Христом, повертаються до Єрусалима без суму, а з радістю?

Вони запам'ятали насамперед обіцяння Христове: «Я з вами по всі дні до кінця віку. Амінь» (Мф. 28, 20). Він, всюдисущий і всенаповнючий, завжди з нами і Своїм Божественним і людським єством: у світі, у Церкві,

в Євхаристії, у житті, в душі.

Вознесіння Христове зміцнює нашу віру, яка і полягає в тому, щоб вірити в невидиме. Великою заслугою апостолів було те, що вони через видиме людство Ісуса Христа увірували в Його Божество. Але ще більша заслуга тих, котрі вірують у Нього, не убачивши: «Блаженні ті, що не бачили й увірували» (Ін. 20, 29).

Вознесіння Христове зміцнює нашу надію. Вже той факт, що Христос людську природу возніс на небо, дарує нам надію, що й ми там будемо. Крім цього, Сам Христос говорив: «І коли піду і приготую вам місце, прийду знову і візьму вас до Себе, щоб і ви були там, де Я» (Ін. 14, 3).

Вознесіння Христове зіграє в нас любов до небесних предметів. Апостол Павел говорить: «Шукайте горнього, де Христос сидить праворуч Бога; про горнє помисляйте, а не про земне» (Кол. 3, 1 - 1); тому що «де скарб ваш, там буде й серце ваше» (Мф. 6, 21). А про те, що Дух Святий є та сама любов, що

спрямовує нас до всього небесного, говорить Божественний Учитель Своім учням: «...краще для вас, щоб Я пішов; бо, як Я не піду, Утішитель не прийде до вас; а як піду, то пошлю Його до вас» (Ін. 16, 7).

«Що далеко від очей, далеко від серця», — це прислів'я справедливе тільки щодо стосунків між людьми, але не ставлення людщини до Бога. Тут вірніше буде інше: «Далеко від очей — близько до серця». Адже і після Вознесіння Христос не раз являвся людям: Він з'явився на шляху в Дамаск, щоб із Савла, гонителя Церкви, зробити апостола народів. Можна з вірою прийняти, що являвся Він і Своїй Пресвятій Матері, поки Вона перебувала на землі. Являвся Він багатьом святим угодникам. Побачимо і ми Його при кончині світу, коли Він прийде судити живих і мертвих.

Головною справою для нас має бути те, щоб у той останній день показати праведному Судії і засвідчити перед Ним, що Його Вознесіння дійсно стало для нас зміцненням віри, утвердженням надії і зігріванням любові. Якщо так буде, тоді ми почуємо з вуст Божественного Спасителя: «Прийдіть, наслідуйте Царство, уготоване вам від створення світу» (Мф. 25, 34). Амінь.

Встановлення свята Вознесіння Господня відноситься до глибокої давнини. Про це говорять свідчення письмових пам'яток. Так, уже Апостольські постанови наказують здійснювати його в сороковий день після Пасхи (кн. V гл. 18). Особливо важливі свідчення святого Іоанна Златоуста (+407) і блаженного Августина (+430). Святий Іоанн Златоуст називає це свято найважливішим і великим і відносить до розряду свят, які, подібно Великодня і П'ятидесятниці, встановлені апостолами. Блаженний Августин, згадуючи про повсюдне вшановування свята, за переказами, також засвоює йому апостольське встановлення.

ВІДБУЛИСЯ ПОМИНАЛЬНІ ПАНАХИДИ ПО ЗАГИБЛИМ НА ВІЙНІ

9 травня відзначалася 67 -а річниця з дня перемоги у Великій Вітчизняній війні. В багатьох храмах Роменщини та біля меморіальних комплексів та могил загиблих відбулися поминальні панахиди за душі всіх полеглих під час цієї страхітливої війни, яка забрала десятки мільйонів життів. Серед яких були не тільки військові, але і багато мирного населення.

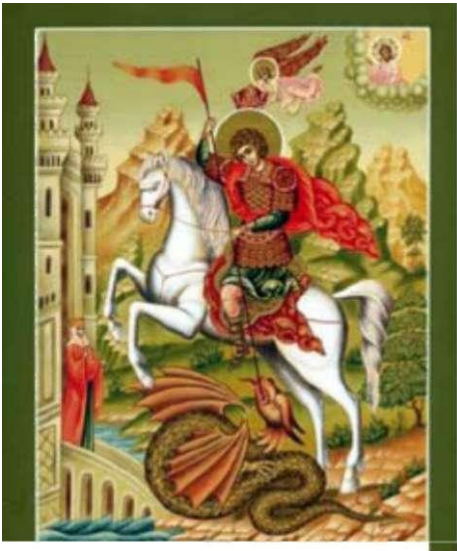
У м. Ромни, над могилами загиблих воїнів відбувся мітинг і також була проведена поминальна панахида, яку здійснив благочинний Роменського району, протоієрей Ігор Мурий. На святковому дійстві були присутні представники влади, керівники підприємств, учні шкіл.

В с. Анастасівка зібралось чимало людей, щоб пом'янути жертв війни. Поминальну панахиду провів настоятель, Свято-Покровського храму ієрей Олександр Фу-

тимський. В селі Перехрестівці поминальну службу очолив, настоятель Свято-Преображенського храму, ієрей Олександр Лисий.

ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГІЙ ПОБІДОНОСЕЦЬ

(284 - 306 рр.). Батько його постраждав за віру Христову, а мати після смерті чоловіка оселилась у Палестині, де вона мала великий маєток. Молодий Георгій вступив до царського війська й скоро за свою мужність і відвагу отримав вищий військовий ранг (трибуна).

Займаючи високе становище в царському війську, Георгій скоро став одним з близьких до царя. Діоклетіан не знав, яку віру визнає Георгій. У цей час було видано суворі закони проти християн. Наказано було палити їх книжки, руйнувати їх церкви, а самих їх віддавати на муки. Довідавшись про це, Георгій почав готуватись до смерті. Роздавши гроші й цінні речі, які у нього були, він відпустив на волю своїх рабів, а решту майна роздав бідним.

Улаштувавши свої справи, відважний юнак з'явився на царську раду до Никомідії, де тоді рішалась доля християн, і відкрито визнав свою віру в Христа. Цар намовляв Георгія залишити свою віру, не губити своєї молодості й принести жертву богам. Але це намовлення не захитало міцного юнака. Тоді цар, розгнівавшись, велів посадити Георгія до в'язниці, а потім віддати на тяжкі муки. Його кинули до в'язниці, забили ноги в колодки, а на груди навалили важкий камінь. На другий день його прив'язали до колеса, котре оберталось над гострими цвяхами, що шматували тіло мученика. Але за

молитвою великомученика Господь послав йому зцілення, і рани на його тілі швидко загоювались. Діоклетіан, вважаючи за це чаклунство, наказав відомому тоді чарівникові Афанасію приготувати отруту для св. Георгія, але отрута не завдала будь-якої шкоди мученикові. Це справило таке враження на чарівника, що він сам увірував у Христа був покараний на смерть за наказом імператора. Страдника св. Георгія знову посадили до в'язниці, де він зціляв і сотворив чимало чудес. Навіть жінка гонителя Діоклетіана, цариця Олександра, бачачи чудеса мученика, почала докоряти чоловікові за його жорстокість, а потім і сама увірвала в Христа. Цар засудив її разом із святим Георгієм. Але цариця Олександра, з волі Божої, не дожила до ганебної кари: вона тихо віддала Богові душу, коли йшла на місце страсти. Святий Георгій перед смертю сотворив чудо: коли він увійшов до храму Аполлона, то перехрестився, після чого всі ідоли попадали додому. Тоді імператор, за вимогою жерців, наказав віддати святому Георгієві голову (в 303р.). Таким чином, воїн царя земного виявив себе як непереможний воїн Царя Небесного, через що й отримав назву «Побідоносець». Пам'ять святого Георгія і святої цариці Олександри святкується 6 травня.

Великомученика Георгія зазвичай малюють на образах на білому коні з копієм у руках, котрим він разить страшного змія. Це оснований на слідуючому переказі. Недалеко міста Вирита (нині Бейрут), біля гори Ливана виходив з озера страшний змій, котрий опустошав місцевість і своїм смертоносним віддихом заражав повітря. Не маючи жодних засобів позбавитись цієї потвори, мешканці цього міста мусили щодня приводити на з'їдання змієві одного з своїх дітей. Черга дійшла до царської дочки. Дівчину привели до озера, й там вона з тремтінням очікувала своєї смерті. Раптом з'явився Великомученик Георгій у постаті світлого юнака, на білому коні, озброєний копієм. «Чого ти плачеш?» - запитав він дівчину. Ледве вона пояснила Георгієві, як з'явилась страшна почвара й почала наблизатись до дівчини. Воїн Христов прикликав на поміч Бога, повернув на змія й поразив його копієм. Довідавшись про те, мешканці міста на вернулись до Христа.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ

19 квітня у Києві в будинку письменників України відбулася презентація книги Лесі Храпливої-Щур «У Темряві». Авторка - українка за походженням, нині проживає у місті Лондон, Канада. Про жінку-філософа та патріота нашої країни ми дізналися завдяки старанням пана Фіделя Сухоніса, редактора публіцистичного щомісячника «Борисфен», який взяв на себе тягар труднощів, пов'язаних з перевиданням праці. Вперше книга побачила світ ще в далекому 1947 році.

Метою акції було не нав'язування політичних поглядів та партійних вподобань, а розкриття історії трагічних років нашої держави через страждання та радощі, що випали на долю українки.

По благословенню високопреосвященнішого Мефодія, архієпископа Сумського та Охтирського у презентації брав участь клірик Сумської єпархії, настоятель Спасо-Преображенського храму с. Перехрестівки Роменського району - протоієрей Олександр Лисий. Він молитовно благословив початок зібрання і звернувся з вітальним словом до всіх присутніх.

На зустрічі були присутні: голова Спілки письменників України Володимир Барна, Фідель Сухоніс; член Спілки журналістів Канади, доктор наук, Діана Мережко, генеральний директор АНО « Новое планетарное телевидение », Марія Карпінська, кандидат історичних наук Євген Костюк, поети, казкарі, та просто ті, кому не байдужа доля нашої багатостраждальної держави.

СВЯТО ВЕЛИКОДНЯ У ЦЕНТРІ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДІТЕЙ - ІНВАЛІДІВ

Воскресіння Христове - це свято великої радості, воно сповіщає про перемогу життя над смертю, добра над злом, світла над темрявою. У ці святкові дні ми повинні згадати про тих хто в скорботі, хто в немочі, чи неволі, щоб і їм принести Пасхальну радість цього величного свята.

Радісно і святково пройшло свято Великодня у Роменському центрі реабілітації дітей-інвалідів. Вже вкотре на свято завітав благочинний Роменського району, настоятель Петропавлівського храму м. Ромни, протоієрей Ігор Мурий та привітав усіх дітей і працівників закладу із святом Воскресіння Христового. Він також розказав про значення свята і традиції його святкування.

Дітки підготували і розказали цікаві пасхальні віршики. Священик передав дітям пасхальні гостинці - паски, крашанки та солодощі, які вихованці центру споживали за святковим столом.

ДУХОВНІ СВЯТИНІ РОМЕНЩИНИ

Вознесенська церква

Вознесенська церква - православний храм, взірць високого класицизму к.18 ст.-19 ст., одна з історико-архітектурних пам'яток міста.

Вознесенська церква - кругла в плані, тридільна, трибанева, з коловою галереєю. Храм має унікальну просторову композицію: на по-вздожній вісі захід-схід згруповані циліндричні об'єми бабинця, нави й вівтаря, перекриті сферичними банями. Обабіч бабинця й вівтаря - по дві невеликі вежі, увінчані сферичними покриттями. Усі приміщення храмового інтер'єру об'єднані арковими вікнами й розчленовані рустованими пілястрами.

Повздожня й поперечна осі Вознесенської церкви на фасадах акцентовані трикутними фронтонами. Стіни завершує профільований

карниз. Мурована дзвіниця церкви розташована південніше, на першому поверсі містить теплу Трьохсвятительську церкву.

На початку 18 ст. для забудівлі Вознесенської церкви земля була подарована Андрієм Гайдуком. Із архівних документів відомо, що на місці сучасної Вознесенської церкви, в 1700 році за грамотою Київського митрополита Варлаама Ясинського, була побудована невеликого розміру дерев'яна.

Через 70 років, по розпорядженню духовного управління, богослужіння в ній було заборонено, вона була закрита. В 1782 році прихожани та священнослужителі звернулися за проханням до митрополита Київського про побудову нової церкви.

10 травня 1795 р. було закладено муровану Вознесенську церкву. Головні будівельні роботи були завершені 30 вересня 1797 р.

1 жовтня 1797 р. церкву освятили, а вже через 12 днів центральна баня храму зруйнувалась, за її відбудову взявся той же самий будівничий, який звів храм уперше (його ім'я лишається невідомим). Потім протягом трьох з половиною років виконувались внутрішні опоряджувальні і оздоблювальні роботи.

Кам'яні і штукатурні роботи виконував підрядчик із Тули М. І. Дубровін. Новий дерев'яний іконостас виготовив міщанин Іван Бабицький із свого матеріалу за 500 крб., а позолоту іконостаса зробив міщанин Наум Катрунцов за 2 тис. крб.

Освятили Вознесенську церкву 21 липня 1801 року. Значних перебудов храм зазнав у 1898 році - були розтесані вікна, зменшені хори, зроблений новий іконостас. Все це коштувало 6 тисяч крб.

1 жовтня 1896 року була відкрита церковно-приходська школа, котра успішно працювала упродовж багатьох років.

У 1902 році, наприклад, як відомо із звіту єпархіального спостерігача церковно-парафіяльних шкіл Полтавської єпархії Юстина Ольшевського, котрий перевіряв стан церковної освіти в Роменському повіті, в школі при Вознесенській церкві навчалось сорок дітей. Заняття відбувалися в будинку, що належав церкві, пізніше, за часів Радянської влади, був відібраний у неї (нині приміщення Роменської дитячої музичної школи).

Поблизу Вознесенської церкви 4 вересня

1753 року була заложена церква в ім'я Святої Великомучениці Варвари, будувалася вона 10 років, освячено її в 1763 році. В 1753-1763 роках над Варваринською церквою була зведена невелика одноярусна дзвіниця, чотириохкутна, над нею піднімався тонкий шпиль, на якому стояв хрест.

У 1804 році коштом багатого місцевого церковного мецената - купця Василя Петровича Троянського теплу Варваринську церкву перебудували (зробив піч, маленькі хори, новий іконостас). В 1814 році церкву Святої Варвари переосвятили на честь Трьох Святителів - Василя Великого, Григорія Богослова, Іоанна Златоустого. У 1879 році до західного притвору теплої церкви була прибудована кам'яна сторожка.

У 1895 році дзвіниця перебудована. Замість шпиля надбудовано другий ярус, в якому були переміщені дзвони. Від такої перебудови дзвіниця набула набагато кращого виду.

Церква прямокутна в плані, двокамерна, з прямокутною прибудовою, двоярусною дзвіницею типу «восьмерик на четверику», за формами має синтез класицизму та бароко. В обох ярусах дзвіниці влаштовано яркові отвори для дзвонів. У 1905 році церковна садиба була оточена цегляною огорожею з металевими ґратами, була оформлена вишукана брама.

У 20 ст. церкви використовувалися не за призначенням. Не обійшло це і Свято-Вознесенську церкву, яка слугувала складом та приміщенням кінопрокату. Зникли церковне майно: хрести, дзвони, ікони і т.п.

У січні 1996 року архієпископом Сумським і Охтирським Іонафаном призначено настоятелем і головою парафіяльної ради Свято-Вознесенської церкви в м. Ромни Іоанна Кавчака який вносить значний вклад у відродження церкви.

Сьогодні храм прикрашають старі ікони 18 ст.-19 ст.в кіотах та ікони написані сучасними живописцями Західної України та роменцями В. К. Зосенком, Л. В. Терещенко.

В 2010-2011 роках зроблено ремонт Трьохсвятительської церкви (дзвіниці), придбано нові ікони, відреставровано іконостас.

12 лютого 2011 року було освячено Трьохсвятительську церкву та іконостас, богослужіння в якій будуть проходити в зимовий період.

В переддні ювілею, 210 - річчя Вознесенської церкви, ведуться реставраційні роботи по оздобленню будівлі церкви.

Всіхсвятська церква

Окрасою південної околиці міста є Всіхсвятська церква, розташована на місцевому цвинтарі по вулиці Дудіна. Побудована в 1866 - 1873 роках за проектом архітектора В. Червінського в класичному стилі з елементами модернізованого візантійського романтизму та «неоруського» стилю, пам'ятка архітектури місцевого зна-

чисте закладання ської церкви. Духовенство всіх Роменських церков на чолі з благочинним настоятелем Соборної о. Василем Горуновичем, освятили вибране місце і закладений фундамент. Звістка про будівництво церкви розлетілася далеко за межі міста.

На той час, при Міністерстві внутрішніх справ служив уроженець Ромен тайний радник, доктор права та філософії Микола Васильович Варадинов, заявив бажання пожертвувати на церкву 3000 крб. при умові, щоб прах його батьків було перенесено в церкву.

Варадинов бажав за цей кошт ще відкрити при церкві школу, приют для нищих, богадільню, але цей проект залишився незатвердженим. Тому на церкву він виділив тільки 2000 крб. В жовтні 1867 р. прах батьків М. В. Варадинова був перенесений в успальниці під церкву.

В 1870 році будівництво церкви мало бути закінченим, але зміна голів будівничого комітету (Аксамитний, Л. С. Терновець, І. А. Вербець) відтягнуло її завершення.

В 1871 р. багатий благодійник М. І. Литвиненко виявив бажання за свій рахунок спорудити іконостас церкви та кам'яну огорожу. До весни 1873 року оздоблення храму було закінчено. 30 травня 1873 року настоятелем Святодухівського собору протоієреєм Олексієм Ельчуким та місцевим духовенством було проведено освячення храму.

В 1874 році Л. С. Терновцевим були внесені значні кошти на оздоблення храму, придбання книг, лампад, підсвічників, одягу для духовенства. З цього року його обрали старостою церкви. На кладовищі поряд з церквою знаходились склепи, де хоронили тіла заможних городян.

Після 1917 року почалося масове винищення церков та священників, всі склепи на кладовищі розбили, викрали цінності з них. Радянська влада всякою утискала віруючих, але служба в церкві правила. У 1941 році, коли місто зайняли фашисти, в церкві розміщувалась кузн. Після їх відступу у 1943 служба в церкві знову відновилася.

У Всіхсвятській церкві зберігається багато унікальних ікон і мощей. Наприклад, зберігається прижиттєвий портрет святого Іоасафа, ікона Пантелеймона Цілителя, що привезена зі святої гори Афон, якій понад 115 років.

Прихожани можуть поклонитися мощам Пантелеймона Цілителя, Андрія Первозванного, Олександра Невського, всього 14 святих.

На кошти меценатів та громади Всіхсвятської церкви проведено ремонт.

**За матеріалами
красназавчого Роменського
музею**

22 травня 1866 року було проведено уро-

ПРИТЧІ, ПОВЧАННЯ, ДУХОВНІ БЕСІДИ

ПРАВОСЛАВНИЙ КАЛЕНДАР

ДЕ ЖИВЕ БОГ

Вирішив молодий чоловік одружитися, але спочатку, як і належить, пішов просити у священика, щоб той благословив його на шлюб.

Священик йому каже:

- От якщо скажеш мені, де живе Бог, тоді й дам згоду.
- Отче, знаю я відповідь на Ваше запитання.
- Ну, і де ж він живе?
- Там, за горою! - кивнув молодий чоловік кудись в сторону.
- Я бачу, ти не зрозумів питання. Подумай ще тиждень, а потім скажеш свою відповідь, а там і побачимо.

Прийшов юнак через тиждень і відповідає, як і раніше:

- Там, за горою!
- Рано тобі ще одружуватися. Неправильна відповідь. Подумай ще тиждень.
- Пройшов ще тиждень. А відповідь на питання все та ж:
- За горою.

Священик задумався і каже:

- А що ж там, за горою?
- Там, за горою, живе сім'я. У них багато дітей, з ними в одному будинку живуть дві невістки і там завжди мир, взаєморозуміння й любов. Там живе Бог.
- Благословляю, - відповів священик.

Де мир, взаєморозуміння й любов - там живе Бог.

БУКЕТ ЗІВ'ЯЛИХ ТРОЯНД

Один хлопець, який присвятив життя Богові, постійно просив свою невірну дівчину прийти до Бога і присвятити Йому своє життя.

- Добре, - відповідала дівчина, - я прийду до Нього, але ближче до старості... Я ще така молоді і хочу пожити для себе, мені ще так багато треба зробити в цьому житті.

Через деякий час хлопець подарував дівчині букет зів'ялих троянд.

Дівчина обурилася:

- Як тобі в голову могло прийти дарувати мені зів'ялі квіти?
- А чи не так вирішила вчинити і ти? Ти хочеш віддати Богові своє життя, коли воно втратить свою свіжість і цінність.

Слова хлопця так вразили дівчину, що вона незабаром присвятила життя Христу. Згодом, одружившись, ця родина віддала Йому найцінніше - свою безцінну любов і юність в служінні Богу.

ТРОЄ ДРУЗІВ

В одного чоловіка було троє друзів. Перших двох він дуже любив і шанував, а до третього ставився зі зневагою.

Але ось сталося, що до цієї людини від царя з'явилися посланці і передали наказ терміново з'явитися до владики і дати звіт про борг в десять тисяч талантів. Не маючи такої суми для сплати боргу, чоловік звернулася до друзів.

Перший на його прохання відповів так:

- У мене і без тебе багато друзів, я як раз йду зараз з ними веселитися... Ось тобі, мабуть, два рубища, а нічого більшого я тобі дати не можу.

Другий друг сказав:

- Я сам знаходжуся в горі, але, мабуть, можу провести тебе до царя, а більше від мене нічого не жди.

І тільки третій друг, на якого чоловік навіть не сподівався, сказав:

- За те мале, що ти зробив для мене, я відплачу тобі сповна. Я сам піду з тобою до царя і буду благати, щоб він не здавав тебе в руки ворогів твоїх.

Перший друг - згубна пристрасть до наживи та багатства. Нічого не дає вона людині - тільки сорочку і саван на поховання.

Другий друг - рідні та близькі людини. Тільки й можуть вони, що провести її до могили.

А третій друг - це наші добрі справи. Саме вони стануть заступниками нашими перед Господом і будуть благи за нас Бога.

ЯК БОРОТИСЯ ЗІ ЗЛИМИ ДУМКАМИ

Жінка скаржиться:

- Отче, лізуть в голову злі думки. А як з ними впоратися не знаю.
- Священик посміхається:
- Якщо до вас придуть дві людини: одна добра, а інша зла, кого легше прогнати?
 - Добру, - відгукується жінка.
 - Ось і думку добру теж легко злякати. А від злих не від'янешся. Доводиться просити: «Господи, допоможи!» І адже йдуть...

Висловлюємо щиру подяку директору ГП "Ромземпроект"

Сердюку Віктору Константиновичу за надану допомогу
на видання цього номера газети.

Лідія Вудвуд

ЧЕРВЕНЬ

2 Сб. Троїцька поминальна субота.

3 Нд. День Святої Троїці, П'ятдесятниця.

4 Пн. День Святого Духа.

10 Нд. Неділя 1-ша після П'ятдесятниці. Всіх святих.

17 Нд. Неділя 2-га після П'ятдесятниці. Всіх святих землі Української.

24 Нд. Неділя 3-тя після П'ятдесятниці. Кони Божої Матері «Достойно є»

ДУХОВНА

ПОЕЗІЯ

Полюби... Прости... Благослови

Полюби... Прости. Благослови.
Коли важко, камінь в грудях тисне,
Коли хтось поклав його навмисне,
Доторкнися струн душі живих.

Перед небом трепетно відкрій
Почуттів захованих скарбницю.
Глянь у слова Божого криницю:
Чи там має місце гнів людський?

Помсти в двері серця не впусти.
Хай спіткнеться об поріг любові,
Стане хай безсилою у слові.
Віднови зруйновані мости.

Те, що ворог кинув на сміття,
Підніми й промов: «Усе прощаю!
Ти — мій брат! Тебе благословляю,
Бо люблю! А в цім моє життя!»

Олена Романішина

Твій собор

Бережіть собори ваших душ
Від неправди, фальші і від бруду,
Руку вбивці зупиніть: «Не руш,
Це оте, що в славі вічній буде!»

Не торкайся того, що є вінцем,
Славою премудрого творіння,
Бо безсилий ти перед Творцем,
Непохитні Божі повеління».

В час духовного занепаду навкруг,
Коли вічні цінності забути,
Храм, де пробуває Божий Дух,
Як дороговказ всім на розпутьті,

Щоби душам вказувати шлях,
На якому мудрість і прозоріння,
Щоб зоріла істина в серцях
Й у Христі усі знайшли спасіння.

І у славі, поруч із Отцем,
Засіє вічною красою
Твій собор, увінчаний Творцем,
Як зоря над ночі марнотою.

БЛАГОВІСНИК

Засновник : Роменьське благочиння Сумської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату
Видається за благословення,
Методія, списком Сумського і Охтирського
Виходить один раз на місяць
Розповсюджується безкоштовно

Наша адреса: 42005, Сумська обл.
м. Ромни

3 пров. Червонопрапорної, 17
E-mail: blagovisnyk@ukr.net

тел. (05448) 5-87-57
моб. (067)-901-15-48

Головний редактор
священик Ігор Мурий.

Газету віддруковано у ТОВ
"Торговий дім Папірус"
42000, м. Ромни, бульвар Свободи, 5
Тираж 2000 прим.
зам. № _____